

/een opinie over: "Waarden en Ethiek in het Sportklimmen"

JAN VERHOEVEN

Binnen het beleidsplan van de Klim- en Bergsportfederatie is een van onze doelstellingen om onze sporters aan te zetten tot kritisch nadenken rond en over ethiek binnen onze sport.

Onlangs was ik getuige van een discussie rond het gegeven 'normvervaging binnen de klimsport' met als schuldige de trend om indoorklimmen populistischer te maken en wedstrijd klimmen commercieel interessanter.

Indoorklimmen wint in België aan populariteit, dat valt niet meer te ontkennen, want de cijfers spreken voor zich. Clubs verbonden aan een klimzaal zien het ledenaantal gestaag groeien en projecten voor nieuwe klimzalen komen op verschillende plaatsen in Vlaanderen bovendien.

Waar klimzalen oorspronkelijk ontstonden als trainingsmiddel om naar rotsen of bergen te trekken, ontpopt indoorklimmen zich nu op veel plaatsen tot een volwaardige aparte sporttak. Moeten we indoorklimmen daarom beschouwen als een aparte sport, of als eindpunt in je ontwikkeling als klimmer? Of is de kunststofwand slechts een hulpmiddel, een tussenstap? Is indoorklimmen door het gebrek aan echte rotsen in je buurt slechts een stap onderweg naar het 'echte' klimmen?

Meer en grotere infrastructuur, meer bekendheid van de sport en een populair imago betekenen meer instroom van nieuwe indoorklimmers, en dus mogelijk ook van "rotsklimmers". Maar willen we dat wel? Klimmen is altijd al meer geweest dan het beoefenen van een sport. Velen noemen het een manier van leven, met de bijhorende ethiek en waarden, zoals solidariteit, fairplay, tolerantie, respect, ecologie,... Maar, verliezen we deze waarden door de opmars van het aantal indoorklimmers? Moeten we het als een bedreiging zien dat onze sport populairder wordt?

Nee.

Respect voor mensen die hun sport anders beleven dragen we hoog in het vaandel. Competitie binnen de klimsport of mensen die hun passie 'slechts' op een klimmuur beleven, kunnen dit evenzeer met een bepaalde ethiek doen!

Beter nog, de "grote namen" in het sportklimmen op rotsen - in België en internationaal - zijn voor het grote merendeel afkomstig uit het wedstrijdmilieu. Op die manier kan de klimzaal ook gezien worden als een lesomgeving voor de attitudes die altijd gezien worden als eigen aan de bergsport.

En als de trend zich doorzet en de instroom van bergsporters via de klimzalen blijft lopen, worden onze belangrijke waarden dus gewoon behouden. Kan er dan sprake zijn van een dreiging dat onze normen en waarden vervagen? Misschien wel. Maar, is deze groter dan vroeger omdat 'the field of play' verandert? Nee. Het is aan ons allemaal om mee te helpen onze waarden uit te dragen en aan te leren aan nieuwe klimmers, en een omgeving te creëren waarin beleving, passie en respect belangrijker zijn dan succes of eigenbelang, of het nu om binnen of buiten klimmen gaat.

Uiteindelijk verandert slechts de plaats waar nieuwe klimmers voor het eerst in contact komen met de sport. Daarom hoeft de sport op zich niet te veranderen.

Moeten we indoorklimmen dan beschouwen als een aparte sport? Moeten we indoorklimmen beschouwen als een eindpunt in je ontwikkeling als klimmer?

Moeten, nee.

Mogen, ja.

